

Δημήτρης Α. Δημητριάδης

Ερωτευθείτε

Ερωτευθείτε αυτόν που έγραψε
«φτάνει και μόνο που αγαπώ ένα φτερό γαλάζιο
έναν μικρό αμμόδρομο
ένα πουλί που τρέμει»

κι αυτόν που είπε
«χτυπούν τα πλήκτρα στη γραφομηχανή
συναγερμοί
σπάστε τη χαλασμένη πλάκα του λαιμού σας».

Ερωτευθείτε αυτούς που κλαίνε ξαφνικά
με την καρδιά τους με χρυσά κλειδιά κλειστή
κυκλοφορώντας μαγεμένοι

αυτούς που δεν κρατούν ομπρέλα στη βροχή
κι εκείνους που αιωρούνται μοναχοί
βουβοί
φτωχοί
ταπεινωμένοι.

Δείτε.
Το βλέμμα τους δείτε
στων βράχων ραγισμένο τις κοκάλες
στο χώμα
και στο πυρ
απέραντο και ξοφλημένο.
Κι ακούστε
τη βραχνή φωνή τους στα σελώματα
μαζί με μάγισσες και ξωτικά
που γοητεύουν δράκους
κι οπλίζουν τα σκιρτήματα.
Ερωτευθείτε τους
τρέξτε κοντά τους
απλώστε το χέρι
σταθείτε προσοχή.

Ερωτευθείτε τα σιωπηλά ταγκό
τα βαλς στου αίματος στις ρίζες
και φυσικά την Ίριδα
που στο τρενάκι χάθηκε του φόβου και του τρόμου
να σώσει προσπαθώντας τον Νικόλα

τους εραστές που χάθηκαν σαν εραστές
τις ελαφίνες ψυχές

τα πεινασμένα χείλη
τα χείλη που ξεράθηκαν
κι όσους φιλήθηκαν κάτω απ' τη σελήνη.
Τα μπαρ ερωτευθείτε του καλοκαιριού
τις ξυπόλητες μπαρ γούμαν με τα λυτά μαλλιά
τον ήλιο που ζυγιάζεται
και τα κορίτσια των άορατων νησιών
καθώς περνούν ρίχνοντας λοξές ματιές
και γελούν σαν να κλαίνε.

Και ναι.
Ερωτευθείτε το τάβλι στον πεζόδρομο
τα τραπεζάκια έξω
τα λόγια εκείνων που δεν πίστεψαν ποτέ
σ' ότι οποτεδήποτε ειπώθηκε
σε ειδήσεων δελτία

κι όσους παίζουν ακόμα με παιδιά
κλωτσώντας μπάλες πάνω κάτω
και τραγουδώντας στίχους δίχως λόγια.

Ερωτευθείτε πάντα
και παντού
το δέντρο που πάλεψε με το βοριά
της κερασιάς το άνθος
τους πόθους που ξυπνούν
όταν λαγοκοιμούνται τα νερά και τα βουνά
και τα φύλλα θροίζουν

τα παλιά γραπτά
το Αχ Παναγιά μου στο τέλος του ζειμπέκικου
τη γλώσσα της μητέρας

και τέλος
- αν βέβαια υπάρχει τέλος -
ερωτευθείτε τις σπονδές
τις αστραπές
τα γεράκια που χυμούν σαν αστέρια
και τον πυρρίχιο στο δρόμο του θανάτου.